

legeliste for å få hjelp av spesialister etter normaltariiffen.

Løsningen på dette burde være at aldershjemmene tilkaller pasientens fastlege når det er nødvendig for å ta hånd om pasienten. Fastlegen er den som, når alt kommer til alt, kjenner vedkommende best. Dette vil også gi kontinuitet i behandlingen. I utlandet, blant annet i England, kan allmennleger følge pasientene etter innleggelse i sykehus. I dag arbeides det også i Norge for liknende ordninger.

Hvis dette gjennomføres også i syke- og aldershjem, kan det avhjelpe den pressede arbeidssituasjonen til mange tilsynsleger. Fastlegene må selvsagt føre journal ved syke- og aldershjemmene, slik at tilsynslegen har oversikt over hva fastlegen har gjort eller forordnet. De to må arbeide sammen til beste for pasienten, og tilsynslegen må selvsagt ha øverste myndighet av de to.

Det økonomiske kan løses ved at fastlegen bruker vanlig normaltariiff, som dekkes av trygdeverket. I mitt lange liv som allmennpraktiserende lege har jeg mange ganger vært tilkalt til et sykehjem, der jeg skrev regning for vanlig sykebesøk. Egen-

andelen ble enten dekket av sykehjemmet selv eller av pasienten som ønsket mitt besøk.

På denne måten kan innlagte i syke- og aldershjem få en bedre og mer kontinuerlig behandling, og deres livskvalitet ville kunne bedres. Jeg vil gjerne høre andres mening om dette.

Imre Hercz
Høvik

Ønskes ikke gjengitt i pressen

Når man blir gammel, stopper man ofte opp ved historiske emner i Tidsskriftet. Min interesse ble vakt av gjennomgangen av Ørnulv Ødegårds artikkel om lobotomi i Tidsskriftet nr. 21/2003 (1).

Tillat meg å si at jeg undrer meg over hensikten. Rent umiddelbart kan det virke som om det skal fremheves hvor «dumme» psykiaterne på den tiden var som ikke ville lytte til et «sannhetsvitne» i Helsedirektoratet.

Jeg har levd med i perioden 1930–54

i forbindelse med at jeg har vært svært opptatt av Trygve Braatøy (1904–53). I den forbindelse har jeg fått med meg at det var atskillig diskusjon både i Det norske medisinske Selskab og i Tidsskriftet om bruk og misbruk av lobotomi og sjokkbehandling.

På meg virker dette som en form for etterpåklokskap vi kanskje burde ha vært spart for?

Har vi ikke alle rett til å bli vurdert ut ifra kunnskapen der og da – eller som stortingspresident C.J. Hambro (1885–1964) uttalte da det var snakk om å reise riksrettssak mot regjeringen Nygaardsvold for feil og unnskyldning før og etter 9. april 1940: «De gjorde så godt de kunne. Det får være deres unnskyldning og dom.»

Kanskje noen hver heller ville ønske å bli dømt etter Hambros retningslinjer enn ut fra etterpåklokskap.

Per Vollset
Nestun

Litteratur

1. Tidligere i Tidsskriftet. Ønskes ikke gjengitt i pressen. Tidsskr Nor Lægeforen 2002; 123: 3157–9.